
Sándor Beáta

FRIEDRICH: VÁNDOR, KÖDTENGER

most talán éppen látja háttal áll
akit elhagyott egyszer önmagát
tudja elveszít mikor megtalál
bármit azonnal azért nekivág
egyszerre áll egy szikla peremén
meg azon túl háttal ahogy keres
valamit és nincs arra már remény
hogy megleli pedig övé deres
fejfel is kószál még most háttal áll
halk tengermoraj jön és tompa fény
felhőkön át és addig nincs halál
míg néz előre (vagy addig van épp
halál mindegy) mindegy reménytelen
áll háttal istennek s háttal nekem

NAIV SZONETT, MINDEN EGÉSZ VALAMI

Ide, oda – két tincs így válik el.
Vagy nincs, mi elválnék – akkor ne nézz.
Felelni sem tudnék – nem kérdezel
soha. Talán lesz még majd, hogy merész
leszek... Nem, annyira nem. Maradok,
ki? Legalább te megvagy. Idegen,
így mozdíthatatlan. (A könyvsorok
között, négy éve már, hogy idebenn
vagy, kívül.) Én kívüled – általad –
most odalenn. Ne nézz. Nem akarok
tőled – félned se kell – semmit. Halad
minden, eltűnnek érvek és okok...
Mert értelek, ne nézz rám oktan.
Legyen. Te győztél, megadom magam.